

Tämä kertomus tapahtui Guatemalassa.

Alejandra huokaisi helpotuksesta. Hän oli juuri laulanut oman soolonsa opettajalleen musiikkiluokassa. Kaikki hänen viikkojen harjoittelunsa oli ollut sen arvoista! Hänellä ei ollut edes vaikeuksia siinä hankalassa kohdassa.

”Miten kaunis ääni!” Koulun musiikinopettaja Pérez nousi seisomaan ja taputti. ”Voit siirtyä kykykilpailussa seuraavalle kierrokselle.”

Alejandra oli innoissaan! Tässä kilpailussa useiden oppilaitosten oppilaat kilpailevat laulamalla, tanssimalla tai soittamalla jotakin soitinta, ja kilpailussa jaetaan palkintoja. Musiikinopettaja Pérez oli tuomari, joka valitsi, ketkä saivat pysyä mukana kilpailussa. Ja nyt Alejandra oli päässyt seuraavalle kierrokselle!

”Sinulla on vielä kaksi koe-esiintymiskierrosta”, opettaja Pérez sanoi. ”Jos läpäiset ne, pääset loppukilpailuun. Se on sunnuntaina myöhemmin tässä kuussa.”

Alejandran ilo katosi yhtä nopeasti kuin se oli tullutkin. Hänestä tuntui kuin hänen vatsassaan olisi ollut jotakin painavaa.

Hän tiesi, että sunnuntai on päivä, jolloin mennään kirkkoon ja opitaan Jeesuksesta Kristuksesta. Se on päivä, jolloin nautitaan sakramentti. Se on päivä, jolloin levätään ja ollaan perheen kanssa.

”Sunnuntaina?” hän kysyi. ”En tiedä, pääsenkö silloin.”

”Ellet voi olla mukana viimeisenä päivänä, et voi olla mukana kilpailussa. Tiedän, että pärjäisit hyvin, jos osallistuisit, mutta valinta on sinun. Mieti asiaa viikonlopun aikana ja kerro minulle maanantaina.”

Seuraavana päivänä Alejandra mietti koko ajan, mitä tehdä. Hän meni aina sunnuntaisin kirkkoon perheensä kanssa. Mutta oliko hänen todella pakko olla siellä joka viikko? Ei kai se olisi niin paha asia, vaikka hän jäisi pois kirkosta tämän kerran, vai mitä?

Nukkumaan mennessä hän puhui papán kanssa siitä, mitä hänen pitäisi tehdä. ”Pitäisikö minun laulaa kilpailussa vai mennä kirkkoon?” hän kysyi.

”Lepopäivä on päivä, jonka me annamme Jumalalle.” Papá veti peiton Alejandran leukaan asti ja istui hänen viereensä sängylle. ”Meillä on kuusi päivää aikaa itsellemme. Jumala pyytää vain yhtä päivää. Mutta en voi tehdä tätä valintaa sinun puolestasi.”

Seuraavana päivänä kirkossa Alejandra ja kaikki hänen Alkeisyhdistys-ystävänsä saivat laulaa ”Lapsen rukous” koko seurakunnan edessä. He olivat harjoitelleet tätä laulua pitkän aikaa!

Alejandra lauloi koko sydämestään. Musiikki sai hänet unohtamaan vaikean päätöksen, joka hänen oli tehtävä seuraavana päivänä. Kun laulu oli päätynyt, hän käveli ylpeänä takaisin perheensä luo.

Mamá halasi häntä. ”Sinä lauloit kauniisti!”

”Olemme hyvin ylpeitä sinusta”, papá sanoi. ”Kykysi käyttäminen ilmaisi todistuksesi ja uskosi Jumalaan.”

Alejandra käytti mielellään kykyjään Alkeisyhdistyksen laulujen laulamiseen. Hän tiesi, että se sai hänen perheensäkin iloiseksi.

Silloin Alejandran mieleen tuli ajatus. Jos kilpailu olisi ollut tänään, hän olisi menettänyt tilaisuuden laulaa taivaallisesta Isästä. Mitä hän menettäisi, ellei hän tulisi kirkkoon kilpailupäivänä? Hän ei voisi laulaa todistustaan Alkeisyhdistyksessä ystäviensä kanssa. Eikä hän voisi nauttia sakramenttia.

Maanantaina Alejandra tiesi, mitä hänen piti tehdä. Hän meni musiikkiluokkaan puhumaan opettajalleen.

”Kiitos tästä mahdollisuudesta”, hän sanoi. ”Mutta en halua osallistua kykykilpailuun, jos minun on tehtävä se sunnuntaina.”

Opettaja Pérez laski nuotit, joita hän oli katselemassa, ja kurtisti kulmiaan. ”Oletko varma, että haluat jättää kilpailun väliin?”

”Kyllä, olen varma.” Alejandra oli ylpeä päätöksestään. Sen tekeminen oli vaikeaa, mutta hän tiesi, että se oli oikea valinta. ”Jos menisin, jättäisin väliin jotakin vieläkin tärkeämpää.” ●

Laulamista sunnuntaina

Ei kai se olisi niin paha asia, vaikka Alejandra jäisi pois kirkosta tämän kerran, vai mitä?